

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Είτανε μιὰ χαρὰ νὰ τοὺς βλέπη. Είτανε μιὰ χαρὰ νὰ βλέπη τὸ καλοντυμένο παχουλὸ παιδάκι, ποὺ στὸ στρογγυλὸ προσωπάκι του ζουγραφίζονταν ἡ καλοπέραση, νὰ παίξῃ ἀδελφωμένα μὲ τὸ σκελετῶδικο παιδί τοῦ περιβολάρη. Κ' ἡ καρδιά ἀναγάλιαζε, στὴ σκέψη πὼς ἀκόμα δὲν εἶχε φουσηχτεῖ μὲς στὶς ἀθῶες ψυχούλες των τὸ ἀπαισιο δηλητήριο, κι' ἀκόμα δὲν εἶχαν τὰ παιδάκια καταλάβει τὸ βράθυρο ποὺ τὰ χώριζε. Παίζανε τόσο ὁμορφα . . . Κυλιόντουσαν τόσο χαριτωμένα μὲς στὶς λάσπες ποὺ εἶχαν μαζέψει γιὰ νὰ χτίσουνε ἕνα σπιτάκι καὶ νὰ κατοικήσουνε μαζί. Ὁ Γῶγος μάλιστα τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ χτίσῃ δίπλα κ' ἕνα φουρνάκι γιὰ νὰ ψήνουνε τὰ ψωμάκια. Ἐλεγε κ' ἕλας πὼς αὐτός, πιότερο τῶθελε γιὰ τὰ σῦκα τὸ καλοκαίρι. Παίζανε ἀδελφωμένα . . . τόσο ὁμορφα. Μὰ σὰ βγῆκε τυχαία στὸ παράθυρο ἡ μαμζέλ, καὶ τὸν εἶδε ἔτσι, χωμένο μὲς στὶς λάσπες, ἔφριξε· καὶ σὰν τρελλὴ ἔτρεξε κάτω γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξῃ νὰ τὸν σπρώξῃ μέσα στὸ σπῆτι, κ' ὕστερα νὰ βρῖση, νὰ διώξῃ μὲ τίς σκουπιτιές τὸ Γῶγο—καὶ νὰ πάῃ στὸν πατέρα του νὰ πῆ πὼς ἔν ξαναδῆ τὸ γιό του νὰ παίξῃ μὲ τὸν Κωστάκη, θὰ τὸ πῆ τῆς κυρίας νὰ τοὺς πετάξῃ ἔξω.

Πίσω ἀπὸ τὸ γυαλὶ τοῦ παράθυρου, μιὰ ψυχούλα τώρα λιώνεται. Δυὸ βουρκωμένα ματάκια κοιτάζουν παραπονιαρικά τὸ μισοτελιωμένο σπιτάκι. Τὰ χεράκια τοῦ μικροῦ μπλέκονται τώρα μ' ἀπορία, τὰ γαλανὰ ματάκια του ποῦταν παραγμένες σιγὰ σιγὰ ἐνῶ τὰ σουφρωμένα χειλάκια του ψιθυρίζουν, στὴ μαμὰ ποὺ ἀκόμα τὸν ἀγριοκοιτάζει.

— Γιατί μαμὰ δὲ μ' ἀφίνει ἡ μαμζέλ νὰ παίξω μὲ τὸ Γῶγο . . . εἶναι τόσο κακὸ παιδί ;

Ἡ μαμὰ κοιτάζει τὴ μαμζέλ ἀγαναχτισμένη.

— Σιωπή! μὰ εἶναι σωστὸ νὰ παίξῃς τώρα σὺ μὲ τοῦ περιβολάρη μας τὸ γιό ; . . . Μὲ τὰ ἀγυιόπαιδα ; Μὰ τ' εἶσαι; περιβολάρης ; Ἄλλη φορὰ καημένε θὰ σ' ἀφήσω νησιτικὸ ἀν μοῦ ξαναπῆ ἡ δεσποινὶς τέττειο πράγμα. Οὔτε φροῦτο δὲ θὰ φᾶς, οὔτε τίποτα, ἀν τοῦ ξαναμιλήσης. Ἐλα τώρα σῦχασε. Δεσποινίς, δὲν τοῦ δίνετε τὸ σιδερόδρομό του, νὰ περᾶσῃ λίγο ἢ ὄρα του ;

Κι' ἡ μαμὰ θυμωμένη ἀκόμα, σηκώνεται καὶ βγαίνει ἔξω.

Ἡ μαμζέλ τοῦ κουντίζει τὸ σιδερόδρομό του. Καὶ κείνος ἀρκετὰ παρηγορημένος πιά, ἀφίνει τὸ παραχαλλὶ τῆς κάμαρας καὶ τρέχει στὸ μουσαμὰ τοῦ ἀντρέ, ποὺ τρέχει γληγορότερο ὁ σιδερόδρομος . . .

Σιγαλιά. Ὅλα κοιμούνται μὲς στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. Μοναχὰ δυὸ ματάκια καὶ τ' ἀντικρινὰ παράθυρα τοῦ μέγαρου ἀγρυπνοῦν. Στὸ μικρὸ, χαμηλὸ, παραθυράκι μιᾶς καλύδας, μιὰ τυραγνισμένη ψυχούλα ἀγρυπνά. Δυὸ ματάκια στηλώνονται μ' ἀπορία καὶ πείσμα στὰ φωτισμένα παράθυρα τοῦ μέγα-

ρου. Τὸ μυαλουδάκι δουλεύει. Καὶ τὸν ἀρπάξῃ ἡ κυρὰ Μαρία, καὶ τὸν σκούνησε, καὶ τὸν χτύπησε, τὸν ἔβρισε, καὶ τὸν πῆγε στὸν πατέρα του νὰ τοῦ πῆ τὰ καθέκαστα κι' ὁ πατέρας του ἀφοῦ τὸν κοίταξε κάμποσο λυπημένα, τοῦ κάνει.

— Θέλεις νὰ μᾶς διώξουν ;

— Μὰ γιατί, πατέρα; . . . Πὼς παίξω μὲ τὸ Κωστάκη, τί κάνει ; . . .

— Καημένο παιδί! . . . Μὰ σὰν ἀφτεὺς εἰμάστε τώρα μεις ; Ἄφτοι 'ναι πλούσιοι! . . .

Δὲν ἀποκρίθηκε. Ὀλάνοιξε μοναχὰ τὰ ματάκια του καὶ τὸν κοίταξε μ' ἀπορία. Δὲν εἶταν πρώτη φορὰ ποὺ ἀκουγε τὴ λέξη, μὰ πρώτη φορὰ τοῦκαμε ἐντύπωση. Κι ἀφοῦ μάταια προσπάθησε νὰ βρῆ κάτι ποῦθελε νὰ σκεφτῆ, σὲ λίγο πάλι γύρισε στὸν πατέρα του.

— Πατέρα . . . γιατί ἀφτοι νάσαι πλούσιοι ;

Τὸ ἀφτοί, χωρὶς νὰ θέλῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, τῆπε μὲ μιὰ ἀποστροφή, μ' ἕνα κάποιο μίσος. Μέσα του γενιόταν ἕνας ἀνθρωπος.

— Γιατί ἔτσι τοὺς ἔκανε ὁ θεός . . . παιδί μου.

Ὁ μικρὸς δὲν εἶπε πιά τίποτα. Κατέβασε τὸ κεφάλάκι του, καὶ ὀλημερίς σκέφτονταν . . . Μόνο τὸ βράδι ἐνῶ ἔπεφτε ὁ πατέρας του, σιγὰ, μὲ δειλία ψιθύρισε.

— Πατέρα . . .

— Κ' εἶναι πάλι ;

— Γιατί ὁ θεός νὰ μᾶς κἀνῃ ἐμᾶς φτωχούς ; . . .

Πὼς πηγαίνω κάθε Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησιά . . . Δὲν πηγαίνω ; . . .

Ὁ πατέρας ἀναστέναξε.

Στὸ παραθυράκι τῆς καλύδας μιὰ μικρὴ ψυχούλα ἀγρυπνᾷ. Στὸ παραθυράκι μιᾶς καλύδας ἕνας ἀνθρωπος γεννιέται· μιὰ ψυχὴ, μιὰ καρδιά, ἕνα εἶναι, σ' ἕνα χαμηλὸ, στενὸ παραθυράκι, ρωτᾷ ἀπελπισμένα.

— Γιατί ὁ Θεός νὰ μᾶς κἀνῃ φτωχούς . . . Πὼς πηγαίνω κάθε Κυριακὴ στὴν Ἐκκλησιά . . .

Ἐνα μίσος, ἕνα ἄγριο μίσος γεννιέται μὲς στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ γιὰ τὴν κυρὰ Μαρία. Τὸ κίτρινο ἀπ' τὴν κακοπέραση μωτράκι τοῦ παιδιοῦ κοκκινίζει ἀπὸ ἀγανάχτηση μὲς στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας θυμούμενο τίς σπρωξιές καὶ τὰ χτυπήματα τῆς κυρὰ Μαρίας. Τὰ μαῦρα μάτια, κοιτάζουν μὲ μίσος ἀντικρινὰ, φωτισμένα παράθυρα τοῦ μέγαρου, σὰ νὰ κοιτάζουν τὴν ἴδια τὴν κυρὰ Μαρία· τὸ ποδαράκι χτυπᾷ κάτω μὲ πείσμα, ἐνῶ αἱ γροθίτσες σφιγγονται ἄγρια.

Σὲ λίγο μιὰ ἰδέα, μιὰ ἐπιθυμίαν, χώνεται μὲς στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Θὰ χτίσει μόνο του τὸ σπιτάκι στὸ πείσμα τῆς κυρὰ Μαρίας. Θὰ τὸ χτίσει πιδ ὁμορφο, μεγάλο, ἀψηλὸ . . . Δὲ βαστᾷ τὸ μίσος του ξεσπᾷ. Γυρῆζει ἀπειλητικά, τίς σφιγμένες γροθιές του κατὰ τὸ μέγαρο, καὶ μὲ φωνὴ θριαμβευτικὴ ξεσπᾷ :

— Θὰ τὸ χτίσω μόνος μου τὸ σπιτάκι, κυρὰ Μαρία !!!

Μιτωλήνη 1921.

Σ. ΒΑΡΙΑΝΟΣ